

Praha – Žižkov, 30. 12. 2018
P. Jareš

Otevřenost vůči pravdě

Jr 42, 1 – 43, 7

Někdy se věci v našem životě pokazí, aniž bychom za to mohli. Někdo jiný se špatně rozhodl. Spáchal zlý čin, kterým nás zavlekl do složité situace. A my se teď k tomu musíme nějak postavit. Podobně na tom byli lidé, kteří přišli za prorokem Jeremjášem. Judské království už tehdy neexistovalo. V zemi zůstala jen hrstka původních obyvatel. Babylónský král nad nimi ustanovil muže jménem Gedaljáš. Ten byl ale zavražděn mužem, který uprchl. Zbylí Judejci měli strach z Babylóňanů. Nepochybně se báli, že podezření z vraždy padne na ně. Chtěli proto odejít do Egypta. Doufali, že tam budou v bezpečí (viz Jr 40 – 41). V takových těžkých chvílích i my obvykle hledáme nějaké útočiště. Prostě se snažíme vymyslet, jak vzniklou situaci řešit. A ani my nechceme zůstat na své rozhodování sami. Chtěli bychom slyšet Boží promluvení do naší situace. Mnohdy to očekáváme i od veršů, které si na sklonku roku losujeme. Jenže co když nám Bůh řekne něco, co zkrří naše plány? Jak se postavíme k nečekanému a nepohodlnému Božímu slovu? To byly otázky, na které si museli odpovědět i lidé z dnešního příběhu.

Oni se tehdy obrátili na proroka Jeremjáše. Prosili ho, aby se za ně modlil k Bohu. Chtěli, aby jim Bůh ukázal, kam mají jít a co mají dělat. Dokonce s přísahou slíbili, že se zařídí přesně podle toho, co jim Hospodin řekne. Byli si však jisti tím, že mají jít do Egypta. Od Boha zřejmě čekali jen potvrzení svého záměru. Pravděpodobně i radu, jak svůj přesun do Egypta co nejlépe provést. Snad čekali i usměrnění, kde přesně se mají v Egyptě usadit. S nejvyšší pravděpodobností si byli jisti tím, že Bůh to vidí tak jako oni. Chtěli pomoc s uskutečněním *svého* plánu. Jak ale ukazuje další vývoj událostí, velice se mýlili. Bůh viděl jejich situaci úplně jinak. Samozřejmě to může být i náš omyl. Dávno víme, co chceme udělat. A to naše řešení nám připadá rozumné. V Bibli hledáme verše, kterými jsou naše plány potvrzovány. Prosíme Boha o požehnání našich plánů. Prosíme o moudrost a vedení v jejich uskutečnění. Můžeme být přesvědčeni, že ty naše úmysly nejsou naše, ale Boží. Můžeme být přesvědčeni, že chceme, co chce Bůh. A přitom jde jen o *naše* záměry. Jsme ochotni připustit, že Bůh možná naše plány vidí úplně jinak, než my? Jsme ochotni připustit, že to, co s takovou samozřejmostí pokládáme za Boží vůli, je třeba jen naším vlastním přáním oblečeným do zbožných slov?

Po deseti dnech sdělil Jeremjáš ustrašené skupině Boží slovo. Deset dní mohli využít k tomu, aby se na slyšení Božího slova připravili. Mohli se otevřít Bohu; tomu, co jim chce *skutečně* říct. Živý Bůh je totiž naprosto neomezený a nespoutaný. Nedrží se výhradně témat, která mu určujeme my. Bůh k nim promluvil vlídně. Babylóňanů se neměli bát. Ujistil je, že všechno dobře dopadne. Ale museli zůstat v zemi a neměli putovat do Egypta. Kdyby odešli do Egypta, dostihlo by je tam to, čeho se obávali. Bůh jednoduše škrtl jejich plán stěhování do Egypta. V podstatě jim sdělil, že do Egypta odcházet nepotřebují.

Božím slovem k nám je Kristus (Žd 1, 1n). A Bůh chce, abychom v Kristu zůstávali za všech okolností (J 15, 1 – 17). Abychom v něho věřili. Abychom se vždy rozhodovali a jednali v souladu s jeho Duchem, který v nás přebývá. Naše vlastní plány nás mohou snadno zavést mimo Krista, mimo jeho život. Ne snad rovnou do nějakých dramatických a nápadných hříchů jako je třeba smilstvo. Snadno ale začneme ve svých životech sledovat jiné cíle, než jsou ty Boží: Hlavně abychom měli co nejvíc peněz. Hlavně cítit se šťastným, mít pěkný a poklidný život. Kristus a jeho život v nás však směřují proti našim starým sklonům (Ga 5, 17). A tak když máme opravdu přijmout Boží slovo do naší situace, často to znamená zapřít sebe, ... (Mt 16, 24) V tom zapření sebe je ale osvobození od strachu. Je v něm odpočinutí duše, které nám tento svět nemůže poskytnout.

Jeremjáš předvídal, že jeho posluchači Hospodina neuposlechnou a nemýlil se. Byl to koneckonců prorok. Dobře si povšimněme toho, *jak* Boží slovo odmítli. Jednoduše prohlásili, že to není slovo *Boží*. Jeremjáš prý lže, když tvrdí, že Hospodin jejich cestu do Egypta neschvaluje. Prý k tomu Jeremjáše navedl jeho písař Bárúk. Jeremjáš nebyl nějaký prorok začátečník. Mnohá jeho prorocká slova byla potvrzena nedávnými událostmi. A oni přesto tvrdili, že jim lže. Věřili doopravdy tomu, co sami říkali? Každopádně bylo jednodušší odmítnout Jeremjásovo slovo jako slovo lidské, než jako slovo Boží. Mohli si tak namlouvat, že neporušili svůj slib. Bůh přece nepromluvil, Jeremiáš pouze vyslovil svůj (vlastně Bárúkův) názor, takže na to vůbec nemusejí brát zřetel. Jeden z nejsnazších způsobů, jak odmítnout Boží slovo, je prohlásit je za slovo lidské, za lidský výmysl. Boží slovo je takové, že když chcete, můžete to udělat. Nemusíte ho přijmout. Nemusíte se podle něj řídit, když nechcete. Avšak na Boží slova vždy dojde. A ten kdo Boží slovo – Krista – odmítá, ten za to také vždy draze zaplatí. Otevřeme proto raději uši svého srdce. Nechtějme slyšet jen ozvěny našich vlastních myšlenek a přání. Ale chtějme slyšet slova živého Boha!